

Tähtiin kurkottaja

■ Rovaniemi
Merja Vehmas

Lappilaisille Antista on tullut jotain viihdettä suurempaa. Lappilaisuuden ruumiillistuma, jonka pärjääminen luo intoa ja ylpeyttä pohjoiseen rintaan. Meidän Antti!

Uutta musiikkitaivaan staraa, uutta nuorta idolia nimensä mukaisesti etsivä Idols-kilpailu on imaissut mukaansa suomalaiset. Television ääressä istuvat kaikki ikään ja kokoon katsomatta. Erityiseen imuun ovat joutuneet lappilaiset ja rovaniemeläiset, jotka sydän pamppailen seuraavat pohjoisen oman pojan Antti Tuiskun etenemistä kohti tähtiä. Nekin, jotka eivät kuuna päivänä ole ottaneet osaa yhteenkään television katsojille tarkoitettuun äänestykseen eivätkä ole koskaan ajatelleet sitä tehdäkään, ovat näpytelleet ahkerasti puhelimiaan saadakseen Antin pottiin lisää voimaa.

– Antti on ... Antti on kansanliike! totesi Lapin Kansan työharjoittelija silmät säihkyen.

tytöt, kun kuulivat, kuka onkaan tulossa haastateluun. – Pyydä nimikirjoitus! Siis kolme nimmariä! Pliis!!

Koulujen piholla puhutaan Antista kuin vanhasta tutusta. Kaikki tuntevat hänet, ainakin jonkun kautta, ainakin jostain. Ja monet tuntevatkin, ainakin ulkonäöltä. Koulusta Ounasvaaran lukiota, baareista, erilaisista kekkereistä, joissa Antti on laulanut. Rovaniemen Veitikantien Siwan kassalta, jossa Antti tienaa vuokra-rahjoja.

Antti-liike ei ole outo juttu, sillä helmikuussa 20 vuotta täyttävässä on nuorta karismaa kuoruttettuna letkeällä rentoudella ja terveellä itsetunnolla. Antilla on pilkettä silmäkulmassa. Hän on juuri sellainen, joka on mukava heittää maailmalle malliksi pohjoisen charmista.

Kun Antti semifinaalissa keräsi taakseen huikeat 70 000 ääntä, hän sanoi olevansa hämmäntynyt saamastaan suosiosta. Äänimäärä olikin hulpea. Sitä ei olisi kerätty lappilais-

ilman meitä.

– Lappilaisten äänillä on valtava merkitys pelkästään minulle itselleni. Ja sillä, että lappilaiset puhaltavat yhteen hiileen, Antti vakuuttaa.

Hänelle on vasta kirkastumassa se, ettei lappilaisittain kyse olekaan enää yksin siitä, miten hän laulaa tai miltä näyttää. Ne ovat perusta, joka on olemassa. Nyt pelissä ovat jo suuremmat voimat, jotka kantavat herra ties minne, mutta jotka myös vahtivat hänen jokaista liikettään ja sanaansa.

Kun Antti esimerkiksi semifinaalissa totesi, että Rovaniemi on pieni paikka, josta on ihan kiva päästä pois, lappilaisessa sydämessä tuntui kipua.

– Päästelen joskus sammakoi ta suustani, mutta kyllä Rovaniemi on aika pieni paikka. Ja samalla suuri paikka. Mahtava paikka, jossa on mahtavia ihmisiä, Antti sanoo.

– Mutta jos olisin täällä koko ajan, tukehtuisin. Kaipaan kaikkea suurta, paljon ihmisiä, enkä varmasti ole ainoa ikäiseni, joka näin aiattelee. Mutta

Rovaniemeltä Helsinkiin, täällä Lapissa on aina koti. Se on ihan selvä juttu.

Huomionkipeä keskipiste

Antti on paljasjalkainen rovaniemeläinen, jonka suku isän puolelta on Sinetästä ja Tapionkylästä ja joka on asunut ikänsä Kuukkelintiellä Ounas- metsässä äiti Tuulan, isä Markun sekä nyt jo Oulussa asuvan ja ympäristöinsinööriksi valmistuneen isosisko Hennan kanssa.

– Meillä on hyvä henki perheessä. Emme ole vain siskoja ja veljiä ja vanhempia ja lapsia, vaan ystäviä, Antti kertoo.

Liekö luonteessa vain johtuneeko kuopuksen roolista, Antti on aina ollut huomionkipeä. Halunnut olla keskipisteenä. Esiintynyt tarhassa ja koulussa, vaikkei olisi pyydettykään. Laulanut ja tanssinut. Soittanut kitaraakin, kunnes laiskuus voitti.

Esiintyminen on Antilla veressä. Pappa lauloi kuorossa ja soitti pianoa, isä ja setä laulavat ja serkku väsää hiiseiä.

laisissa kekkereissä laulua sen kummemmin opiskellessaan. Sitten häntä alkoi tumpiä, kun kaikki kysyivät, missä hän on ottanut tunteja. No ei missään. Vielä silloin.

Antti oli 16-vuotias, kun hän pääsi kansalaisopistoon kolmen hengen ryhmään treenaamaan yksinlaulua Minna Sallisen opastuksella. Vuoden kulluttua hän huomasi, ettei laulaminen olekaan niin hirveän helppoa. Hän pyrki ja pääsi Lapin musiikkiopistoon ja on suorittanut yhden tutkinnonkin.

– Minulla oli ala-asteella hirveän hyvä opettaja, Jokiniemen Ritva, joka antoi musiikin teoriasta hirveän hyvät pohjat. Ja on minulla hirveän hyvä korvaluulokin, Antti selvittää yhteen syssyyn.

Musiikista hän haluaa itselleen myös ammatin, tuli Idolsista mitä tuli.

Antti myös tanssii porukassa, jonka joukko tyttöjä perusti muutama vuosi sitten. Harrastelijaryhmä tekee keikkoja, mutta ei revi esiintymisestä stressiä. Itsenäisyyspäivänä heidät tapaa Lannia-talon

Onko siis ihme, että Antin esiintyminen Idols-kilpailussa on luontevaa. Mitä muuta se voisi olla.

– Nautin esiintymisestä. Nautin, kun pääsen lavalle, Antti nauraa.

Olen Lapista ja that's it

Antti lähti Idolsin alkukarsintoihin Turkuun tuuminen, että jos matkasta ei muuta koidu, niin voipahan ainakin moikata siellä asuvaa kaveriaan Riinaa.

Karsintapaikalla Antille vasta valkeni, kuinka suuresta asiasta oli kysymys. Kukaan ei edes vastannut, kun hän yritti jutella jonnossa seisoville.

Kuvaaminenkin oli uusi, vähän jännittäväkin juttu, mutta nyt Antti sanoo rakastavansa koko touhua.

Julkiselämä alkoi valjeta hänelle ensimmäisen kerran silloin, kun kymmenpäinen tyttölauma lähti juoksemaan ulkona hänen peräänsä. Kyllähän siinä säikähti. Mutta äkkiä sitä nimmareiden pyytäjienkin tottuu.